

afgive de bedste Mormon. Deres Samvittighed bliver saa tilstudet af Præsterne, at de fæste sig til disses Læresætninger, som om de vare Katolikker i Skriftestolen. De nærværende Ledere af Kirken ere rigtig praktiske Forretningsfolk, og da der ikke fattes paa frivillige Gaver fra Menighedens Side, have de Midler nok til at udstyre Kirken paa den mest glimrende Maade. Uagtet alle de senere Aars uheldige Tildragelser staa Mormonismen saa fast som nogen Sinds.

Paa Landet hersker der sande patriarkalske Familie-Tilstande. Tre til fire Koner og en talrig Børneflokk ere en større Velsignelse for Mormonbonden paa Landet end for Mormonborgeren i Byen, skjønt ogsaa denne sidstes Halvdele eller, rettere sagt, Tredje- eller Fjerdedele, sjælden have Lejlighed til at lægge Hænderne i Skjødet. Jo flere Hoveder der hører til en Familie og jo større Krav der stilles til Forsørgeren, des mere maa Modrene arbejde for at underholde Husstanden. Paa denne Maade kan selv den fattige Borger i Staden faa et vist velnæret Udseende og med et Smil rose sin behagelige Tilværelse. „Vorder frugtbar og formerer eder“ lød jo det guddommelige Bud, og Joseph Smith og Brigham Young holdt den ordrette Opfyldelse af dette Bud for nødvendig, naar man vilde opnaa Hellighed.

For Mormon-kvinderne er denne Lov vistnok mindre tiltrækkende end for Mormon-Mændene, og man kan se det paa deres Ansigt. Meningen heraf er dog ikke, at Kvinderne alle skulle føle sig uheldige; et vist apathisk Træk, Stemplet paa resigneret LigeGYldighed, der gjennemgaaende findes hos dem, er dog mere veltalende end alle Eliza Youngs og andre lignende fysiske Heltinders Hævnhistorier. „Det skelende Uhyre, Skinsygen“, sagde en hvidhaaret Mormon, der havde 4 Koner og 21 Børn, „er noget, vore Kvinder ikke kjende til; dertil ere de altfor fornuftige“. Dog gjælder dette vist ikke som almengyldig Regel.

I Almindelighed lever man et stilferdigt Liv overalt i Staten Utah, og selv i Salt Lake City. Naar man ser bort fra det travle Liv i Minedistrikterne og fra Turisternes indiskrete, rastløse Spejden, gjør det hele Indtrykket af en Verden for sig, der ligesom ved en kinesisk Mur er skilt fra alt andet. Disse dobbelte Huse med to forskellige Indgange og de mangen Gang skjulte Bagdøre, disse særlige Ind- og Udgange for Mormon-Husfaderen ere tilvisse ikke hyggelige; men det er meget tiltalende at høre Mormonerne fortælle om deres Stilling. Imødens deres hedenske Medborgere klage over de daarlige Tider, synes de mormonske slet ikke at fattes noget. Dette velsignede Lands Hjælpkilder blive udnyttede af dem paa det kraftigste. Fortsættelsen af den sydlige Jærnvej i Utah vil aabne et mere velsignet, halvt tropisk Eden for Indvandringen og for Kulturen. Minerne synes udtømmelige, og de gave 1879 et Udbytte af Sølv for 5 Mill. Dollars, af Bly for 1½ Mill. Dollars o. s. fr. I det hele imponerer Statistiken for Utah med sine Tal. En Folkemængde paa 140,000 Mennesker har et Jærnsvejnet paa over 100 geogr. Mile, en Indtægt af 10 Mill. Dollars for Agerbrugsvare og 2 Mill. Dollars for Kvæghandel, — i det hele et Udbytte af Landets Frembringelser for 21 Mill. Dollars. Alt dette er tilvisse til Ære for Fliden og Arbejdskraften hos dette vidunderlige Folk ligesom ogsaa for den affdøde Fører.

Naar man kjender dette, er det saa meget mærkeligere, hvorledes det gaar med Brigham Youngs Minde. Alle de frugtbare Marker, som man ser rundt om, de yndige Landsteder, de duftende Haver og de stolte Bygninger ville vedblive at være til i lang Tid, medens Mindet om den

Mand, der har skabt det Altsammen, let vil tabe sig i Taage. Denne Tanke maa paakomme enhver, der gaar ind i den nyanlagte, men øde Youngske Privatkirkegaard, paa hvis højeste Punkt Levningerne af den hellige Mand have fundet deres sidste Hvilested. Allerede nu synes man at have glemt ham; ikke en Blomst voxer ved den vældige Granitplade, hvor under han hviler og som efter hans eget Ønske er uden Navn og Indskrift; der er ingen, som sørger for Vedligeholdelsen af Gravstedet.

Der nede ser man en blomstrende By, omgiven af en ubeskrivelig Foraarspragt, og her oppe ligger det forfaldne Mindesmærke over en Mand, der har været ligesom en Columbus for denne dejlige Egn.

Jenny Fraser, avstralsk rejsende. I vore Dage, da Hundreder af Videnskabsmænd rejse omkring for at skaffe os et nøjere Kjendskab til Jorden, er det ikke saa underligt, om der ogsaa findes Kvinder, som foretage Rejser i samme Hensigt. Imellem de rejsende Kvinder vil man saaledes ikke have glemt *Alexandrine Tinne*, den skønne og umaadelig rige Hollænderinde, som paa Grund af en Hjertesorg gav sig til at rejse i Afrika, hvor hun først gæstede den øvre Nil og senere drog til Mursuk, i hvis Nærhed hun 1869 dræbtes af de have-syge Tuareger^{*)}. Dr. *Nachtigal* har^{*)} paa en meget sympatetisk Maade skildret hende og hendes Død.

I det geografiske Selskab i Bordeaux har nylig en engelsk Dame, *Jenny Fraser*, for en meget talrig Kreds holdt et Foredrag over Avstrallandet, hendes Fødeland, hvor hun har rejst meget omkring og som hun under det pseudonyme Navn „Tasma“ har skildret i en Bog. I en Meddelelse til det franske geografiske Tidsskrift „L'Exploration“^{**)} omtales hun paa følgende karakteristiske Maade: „Den avstralske Foredragere er nydelig og besjæret ved første Øjekast den udvalgte Forsamling, til hvem hun talte. Hun ser ud til næppe at være 25 Aar gammel og har rejst meget. Hun er meget elegant og har en vis sikker Fremtræden, der slog alle. Hun udtrykker sig meget godt paa fransk, men med en let engelsk Akcent, der giver det hele noget vist pikant. Hun skildrede sit Fødeland med megen Humor, og hendes Vittigheder og Hentydninger til Dagens Spørgsmaal vakte en Munterhed, der ikke vilde til at høre op.“

A. E. Nordenskiöld: „Vegafärden“. Den med saa megen Længsel imødesete Skildring af Nordøstpassagens heldige Gjennemførelse er nu begyndt at udkomme. Den vil foruden paa svensk udkomme paa norsk-dansk, tysk, engelsk, fransk, italiensk og spansk eller portugisisk. Den svenske og den norsk-danske Udgave blive fordelte i ti Hefter, til sammen til en Pris af 15 Kr. Det storartede Emne, den rige Kundskab, den livlige, tiltalende Fremstilling og den smukke Udstyrelse med en Mængde Illustrationer ville utvivlsomt skaffe Værket en stor Mængde Læsere.

Gave til vort etnografiske Museum. Efter hvad vi erfare, skjænker Løjtn. Grosserer *C. Hage* den betydelige Samling af etnografiske Ting, som han har hjembragt fra sit Ophold i forrige Aar hos Ostjaker og Samoeder, til vort etnografiske Museum. Samlingen indeholder flere fuldstændige Dragter, mangchaande Prydelser, alle Slags Redskaber til Husbrug og Jagt, et Gudebillede af Træ o. s. v. Gaven er saa meget mere kjærkommen, som vort ellers saa rige Museum hidtil kun har indeholdt lidt fra de nævnte Stammer, ligesom for Resten ogsaa alle øvrige etnografiske Museer, naar man undtager de russiske.

^{*)} Sahara und Sudan, I. Berlin. 1879.

^{**)} Nr. 213. 17de Febr. 1881.